

1

«Δεν είχε αδέλφια» έλεγε ο Κόουλμαν. «Υποθέτω πως αυτό διευκολύνει κάπως τα πράγματα».

Ο Ρέι περπατούσε με το κεφάλι σκυφτό, χωρίς καπέλο, και με τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες του πανωφοριού του. Τουρ-τούριζε. Ο νυχτερινός αέρας της Ρώμης ήταν τουοχτερός, γε-μάτος από τον χειμώνα που ερχόταν. Καθόλου δεν διευκόλυνε τα πράγματα, σκεφτόταν ο Ρέι, το γεγονός ότι η Πέγκι δεν είχε αδέλφια. Σίγουρα δεν τα διευκόλυνε για τον Κόουλμαν. Ήταν σκοτεινά στον δρόμο που περπατούσαν. Ο Ρέι σήκωσε το κεφάλι ψάχνοντας για πινακίδα με το όνομα του δρόμου, αλλά δεν βρή-κε καμία.

«Εχεις ιδέα πού πάμε;» ρώτησε τον Κόουλμαν.

«Θα έχει σίγουρα ταξί εδώ παρακάτω» είπε ο Κόουλμαν, δεί-χνοντας μπροστά.

Το πεζοδρόμιο άρχισε να κατηφορίζει. Ο ίχος από τα βήμα-τά τους έγινε πιο διαπεραστικός καθώς τα παπούτσια τους γλι-στρούσαν ελαφρά. Χρίτσ, χράτσ, χρίτσ, χράτσ. Για κάθε δύο βήματα του Κόουλμαν ο Ρέι χρειαζόταν το πολύ ένα. Ο Κόουλμαν ήταν

κοντός και είχε ένα γρήγορο, άτσαλο και ταυτόχρονα κυματιστό βάδισμα. Πού και πού ένα σύννεφο καπνού από το πούρο του Κόουλμαν, που το κρατούσε με τα μπροστινά του δόντια, περνούσε με ορμή, πικρό και κατάμαυρο, από τα ρουθούνια του Ρέι. Δεν άξιζε τον κόπο να διασκίσουν τη μισή Ρώμη για να πάνε στο εστιατόριο που ήθελε ο Κόουλμαν, σκέφτηκε ο Ρέι. Είχε συναντήσει τον Κόουλμαν, σύμφωνα με το ραντεβού τους, στις οκτώ στο Καφέ Γκρέκο. Ο Κόουλμαν είχε πει ότι θα συναντούσε κάποιον –πώς τον έλεγαν;– στο εστιατόριο, όμως αυτός ο κάποιος δεν είχε έρθει. Ο Κόουλμαν δεν τον είχε αναφέρει ούτε μια φορά από τη στιγμή που είχαν φτάσει εκεί, και τώρα ο Ρέι αναρωτιόταν αν αυτός ο άνθρωπος πράγματι υπήρχε. Ο Κόουλμαν ήταν παράξενος. Ισως να είχε γευματίσει ή δειπνήσει σ' εκείνο το εστιατόριο μερικές φορές με την Πέγκι, και να του άρεσε το μέρος λόγω των αναμνήσεων που του ξυπνούσε. Στο εστιατόριο ο Κόουλμαν μιλούσε κυρίως για την Πέγκι, όχι όμως με τόση μνησικακία όσο στη Μαγιόρκα – μέχρι που απόψε κάπου κάπου του ξέφευγε και κανένα γέλιο. Όμως η ματιά του παρέμενε γεμάτη σκληράδα και ερωτηματικά. Και ο Ρέι δεν είχε καταφέρει τίποτα προσπαθώντας να του μιλήσει. Για τον Ρέι αυτή η βραδιά ήταν μια ακόμα βραδιά που περνούσε αδιάφορα από τη ζωή του. Είχε την ίδια ατμόσφαιρα κάποιων άλλων βραδιών στη Μαγιόρκα εκείνες τις δέκα μέρες μετά τον θάνατο της Πέγκι: των άχρωμων, απομονωμένων θα ’λεγε κανείς από τον υπόλοιπο κόσμο, βραδιών, όταν έτρωγαν ή μισότρωγαν το φαγητό τους μόνο και μόνο επειδή τους το έφερναν στο τραπέζι.

«Οποτε θα πας στη Νέα Υόρκη» είπε ο Κόουλμαν.

«Πρώτα στο Παρίσι.

«Έχεις δουλειές εκεί;

«Ε, ναι. Όχι όμως τόσο σοβαρές που να μην μπορώ να τις τελειώσω σε δυο μέρες».

Ο Ρέι επρόκειτο να συναντήσει κάποιους ζωγράφους στη Ρώμη, για να δει αν ενδιαφέρονταν να τους εκπροσωπήσει η γκαλερί του στη Νέα Υόρκη. Η γκαλερί δεν υπήρχε ακόμη. Εκείνη τη μέρα δεν είχε κάνει ούτε ένα τηλεφώνημα, αν και βρισκόταν στη Ρώμη από τις δώδεκα το μεσημέρι. Αναστέναξε, ξέροντας ότι δεν είχε το κουράγιο να συναντιέται με ζωγράφους για να τους πείσει ότι η γκαλερί Γκάρετ θα είχε μεγάλη επιτυχία.

Βιάλε Πόλα, διάβασε σε μια πινακίδα. Μπροστά τους απλώνταν μια μεγαλύτερη λεωφόρος. Σκέφτηκε ότι πρέπει να ήταν η Νομεντάνα.

Ο Ρέι αντιλίφθηκε αμυδρά ότι ο Κόουλμαν κάτι ψαχούλευε στην τούπη του. Έπειτα ο Κόουλμαν γύρισε ξαφνικά προ το μέρος του, κι ένα όπλο εκπυρσοκρότησε ανάμεσά τους. Ο πυροβολισμός πέταξε τον Ρέι προς τα πίσω, πάνω σ' έναν φράχτη, κάνοντας τ' αυτιά του να κουδουνίζουν τόσο δυνατά, που για μερικά δευτερόλεπτα δεν μπορούσε ν' ακούσει τον ήχο από τα πόδια του Κόουλμαν που έτρεχε στο πεζοδρόμιο. Ο Κόουλμαν δεν φαινόταν πια, κι ο Ρέι δεν ήξερε αν τον είχε τινάξει πίσω μια σφαίρα ή αν είχε πέσει μόνος του από την έκπληξή του.

«Κε κόζα;^{*}» ούρλιαξε μια αντρική φωνή από ένα παράθυρο.

Ο Ρέι ανάσανε βαριά, συνειδηπτοποιώντας ότι είχε κρατήσει

* Che cosa?: Τι έγινε; (Σ.τ.Μ.)

την αναπνοή του, και πάλεψε να σπκωθεί από τον φράχτη και να σταθεί στα πόδια του.

«Νιέντε»^{*} απάντησε αυτόματα.

Όταν πήρε μια βαθιά ανάσα, τίποτα δεν τον πονούσε. Αποφάσισε ότι δεν είχε χτυπηθεί. Άρχισε να περπατάει προς την κατεύθυνση που είχε πάρει ο Κόουλμαν, προς τα κει δηλαδή που περπατούσαν νωρίτερα οι δυο τους.

«Αυτός είναι!»

«Τι συνέβη;»

Οι φωνές έσβησαν καθώς ο Ρέι έβγαινε στη Νομεντάνα.

Ήταν τυχερός. Ένα ταξί πλοσίασε αμέσως από τα αριστερά. Ο Ρέι το σταμάτησε.

«Αλμπέργκο Μεντιτεράνεο» είπε και σωριάστηκε στο κάθισμα.

Ένιωσε ένα τοίμπημα, ένα κάψιμο ψηλά στο αριστερό του μπράτσο. Σήκωσε το χέρι του. Σίγουρα η σφαίρα δεν είχε διαπεράσει το κόκαλο. Άγγιξε το μανίκι του παλτού του και το δάχτυλό του πιάστηκε σε μια τρύπα. Ψάχνοντας λίγο περισσότερο ανακάλυψε και την τρύπα της εξόδου, στην άλλη μεριά του μανικιού. Και τώρα ένιωθε ζέστη και υγρασία στο εσωτερικό του αγκώνα του, εκεί που έτρεχε το αίμα.

Στο Μεντιτεράνεο –ένα μοντέρνο ξενοδοχείο, που το στιλ του δεν άρεσε και πολύ στον Ρέι, αλλά τα ξενοδοχεία που προτιμούσε ήταν γεμάτα εκείνη τη μέρα–, πήρε το κλειδί του και ανέβηκε με το ασανσέρ μαζί με τον γκρουμ, με το αριστερό του χέρι στην τσέ-

πη του παλτού του για να μη στάξει αίμα στο χαλί. Αμέσως μόλις έκλεισε την πόρτα του δωματίου του ο Ρέι ένιωσε ένα αίσθημα ασφάλειας, αν και συνέλαβε τον εαυτό του να ρίχνει κλεφτές ματιές στις γωνίες όταν άναψε το φως, σαν να περίμενε να δει τον Κόουλμαν σε κάποια απ' αυτές.

Πήγε στο μπάνιο, έβγαλε το πανωφόρι του και το πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Έπειτα έβγαλε το σακάκι του, φανερώνοντας μια πιτοιλιά από αίμα που κατηφόριζε στο μανίκι του ριγέ μπλε και άσπρου πουκαμίσου του. Το έβγαλε κι αυτό.

Το τραύμα δεν ήταν παρά ένα γδαρσιματάκι, ούτε δυο πόντους, μια συνηθισμένη γρατζουνιά. Μούσκεψε μια καθαρή πετότα για το πρόσωπο και το έπλυνε. Υστερα έβγαλε ένα τσιρότο από μια τσέπη της βαλίτσας του και θυμήθηκε ότι αυτό το φαρδύ τσιρότο ήταν το μοναδικό που υπήρχε πια στο τοίκινο κουτί όταν είχε αδειάσει το φαρμακείο του σπιτιού στη Μαγιόρκα. Έπειτα, χρησιμοποιώντας και τα δόντια, έδεσε ένα μαντίλι γύρω από το μπράτσο του. Γέμισε τον νιπτήρα με κρύο νερό και βούτηξε μέσα το πουκάμισο.

Πέντε λεπτά αργότερα, με τις πιτζάμες, ο Ρέι παράγγειλε ένα διπλό Ntioύαρς από το μπαρ. Έδωσε γερό πουρμπουάρ στο μικρόσωμο παλικαράκι που του το έφερε. Μετά έσβησε το φως και πλοσίασε με το ποτό του στο παράθυρο. Το δωμάτιό του βρισκόταν μάλλον ψηλά. Η Ρώμη έμοιαζε απέραντη και χαμηλή, με εξαίρεση τον μακρινό, στιβαρό τρούλο του Αγίου Πέτρου και το διπλό κωδωνοστάσιο της Τρινιτά ντει Μόντι, στην κορυφή των σκαλιών της Πιάτσα ντι Σπάνια. Ο Ρέι σκέφτηκε πως ίσως ο Κόουλμαν να τον νόμιζε νεκρό, έτοι όπως είχε σωριαστεί πάνω

* Niente: Τίποτα. (Σ.τ.Μ.)

οτον φράχτη. Ο Κόουλμαν δεν είχε κοιτάξει πίσω του. Ο Ρέι χαμογέλασε αχνά, αν και συνοφρυωμένος. Πού είχε βρει το όπλο ο Κόουλμαν; Και πότε;

Ο Κόουλμαν θα έφευγε την άλλη μέρα το μεσημέρι με το αεροπλάνο για τη Βενετία. Η Ινέζ κι ο Αντόνιο θα πήγαιναν μαζί του, όπως είχε πει εκείνο το βράδυ ο ίδιος. Ο Κόουλμαν είχε πει ότι ήθελε μια αλλαγή σκηνικού, κάτι όμορφο, κι ότι η Βενετία ήταν το καλύτερο μέρος που μπορούσε να σκεφτεί. Ο Ρέι αναρωτίθηκε αν ο Κόουλμαν θα τηλεφωνούσε το άλλο πρωί για να δει αν είχε επιστρέψει στο ξενοδοχείο του ή όχι. Αν από το ξενοδοχείο τού έλεγαν «Μάλιστα, ο κύριος Γκάρετ είναι εδώ», ο Κόουλμαν θα έκλεινε το τηλέφωνο; Κι αν πίστευε ότι τον είχε σκοτώσει, τι θα έλεγε στην Ινέζ; «Άφοσα τον Ρέι κοντά στη Νομεντάνα. Πίραμε χωριστά ταξί. Δεν ξέρω ποιος μπορεί να το έκανε». Η μήπως ο Κόουλμαν δεν είχε πει ότι θα δειπνούσε μαζί του, αλλά με κάποιον άλλο; Άραγε είχε ξεφορτωθεί το όπλο αμέσως, το ίδιο βράδυ, πετώντας το από καμιά γέφυρα στον Τίβερη;

Ο Ρέι ήπιε μια μεγαλύτερη γουλιά από το ποτό του. Ο Κόουλμαν δεν θα τηλεφωνούσε στο ξενοδοχείο του απλώς δεν θα έδινε δεκάρα. Κι αν τον στρίμωχναν, θα έλεγε ψέματα, και θα ήταν πειστικός.

Και θα ανακάλυπτε, φυσικά, ότι ο Ρέι ήταν ακόμη ζωντανός, απλώς επειδή στις εφημερίδες δεν θα υπήρχε τίποτα σχετικό με τον θάνατο ή τον σοβαρό τραυματισμό του. Κι αν ο Ρέι βρισκόταν πια στο Παρίσι ή στη Νέα Υόρκη, ο Κόουλμαν θα είχε την εντύπωση ότι το είχε σκάσει, ότι είχε φύγει μακριά του σαν δειλός πριν εξηγηθούν, ειπωθούν με το όνομά τους, αναλυθούν τα πά-

ντα. Ο Ρέι ήξερε ότι θα πήγαινε κι αυτός στη Βενετία. Ήξερε ότι θα γίνονταν κι άλλες συζητήσεις.

Το ποτό βούθηπος. Ξαφνικά ο Ρέι ένιωσε χαλαρός και κουρασμένος. Κοίταξε τη μεγάλη ανοιχτή βαλίτσα του πάνω στην μπαγκαζέρα. Στη Μαγιόρκα την είχε ετοιμάσει προσεκτικά, χωρίς να ξεχάσει μανικετόκουμπα, μπλοκ για σχέδιο, την πένα του, αιχέντες με διευθύνσεις. Τα υπόλοιπα πράγματά του, δύο μπαούλα και κάμποσα χαρτοκιβώτια, τα είχε στείλει στο Παρίσι. Γιατί στο Παρίσι και όχι στη Νέα Υόρκη, δεν ήξερε, αφού στο Παρίσι θα έπρεπε να φροντίσει να τα στείλουν στη Νέα Υόρκη. Δεν τα είχε κανονίσει όλα τέλεια αλλά, με δεδομένη τη βιασύνη με την οποία είχε ετοιμάσει τα πράγματά του στη Μαγιόρκα, του έκανε εντύπωση που τα είχε καταφέρει, και μάλιστα τόσο καλά. Ο Κόουλμαν είχε έρθει από τη Ρώμη μια μέρα πριν από την κηδεία και είχε μείνει άλλες τρεις μέρες μετά. Μέσα σ' εκείνες τις τρεις μέρες ο Ρέι είχε αμπαλάρει όλα τα πράγματα, και τα δικά του και της Πέγκι, είχε τακτοποιήσει οφειλές προς προμηθευτές, είχε γράψει γράμματα, είχε φροντίσει να ακυρωθεί το συμβόλαιο με τον σπιτονοικούρη του, τον Ντέκαρντ, που βρισκόταν στη Μαδρίτη, οπότε όλα έπρεπε να γίνουν από το τηλέφωνο. Όλο αυτό το διάστημα ο Κόουλμαν περιφερόταν στο σπίτι, συντετριμένος, μάλλον σιωπηλός – κι όμως, ο Ρέι είχε δει το λεπτό του στόμα να μικραίνει και να ισιώνει ακόμα πιο πολύ, καθώς η οργή του απέναντι στον Ρέι άρχιζε να συσσωρεύεται και να σκληραίνει. Μια φορά, θυμόταν ο Ρέι, είχε μπει στο καθιστικό για να ρωτήσει κάτι τον Κόουλμαν (ο Κόουλμαν κοιμόταν στον καναπέ του καθιστικού, αρνούμενος να μείνει στο δωμάτιο των ξένων) και τον

βρήκε να κρατάει και με τα δυο του χέρια μια βάσον λάμπας από τερακότα σε σχήμα μεγάλης κολοκύθας. Ο Ρέι είχε σκεφτεί για μια στιγμή ότι ο Κόουλμαν θα την πετούσε καταπάνω του, όμως εκείνος την είχε αφήσει κάτω. Ο Ρέι είχε ρωτήσει τον Κόουλμαν αν ήθελε να πάει μαζί του με το αυτοκίνητο στην Πάλμα, σαράντα χιλιόμετρα μακριά, αφού έπρεπε να πάει ως εκεί για να φροντίσει για την αποστολή των αποσκευών του. Ο Κόουλμαν είχε αρνηθεί. Την άλλη μέρα ο Κόουλμαν είχε πάρει το αεροπλάνο από την Πάλμα και είχε επιστρέψει στη Ρώμη και στην Ινέζ, τη νέα του φιλενάδα. Ο Ρέι δεν την είχε γνωρίσει. Είχε τηλεφωνήσει δύο φορές στον Κόουλμαν όσο εκείνος βρισκόταν στη Μαγιόρκα. Είχαν φωνάξει τον Κόουλμαν στο ταχυδρομείο για να απαντήσει, αφού στο σπίτι δεν υπήρχε τηλέφωνο. Ο Κόουλμαν πάντα είχε φιλενάδες, αν και ο Ρέι δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έβρισκαν.

Ο Ρέι χώθηκε προσεκτικά κάτω από τα σκεπάσματα, ώστε να μην προκαλέσει κι άλλη αιμορραγία στο μπράτσο του. Ήταν ενοχλητικό που ο Κόουλμαν θα είχε μαζί του την Ινέζ και τον Αντόνιο, τον Ιταλό. Ο Ρέι δεν είχε δει ποτέ του τον Αντόνιο, αλλά μπορούσε να φανταστεί τι τύπος ήταν: ασθενικός, όμορφος και νέος, καλοντυμένος, απένταρος και πλέον ένα παράσιτο, αν και πιθανώς πρώην εραστής της Ινέζ. Και η Ινέζ θα ήταν σαραντάρα, ίσως χήρα, με πολλά λεφτά, ίσως ζωγράφος και η ίδια, και μάλιστα κακή. Όμως ενδεχομένως στη Βενετία, αν ξανάβλεπε τον Κόουλμαν ιδιαιτέρως έστω μιονάχα μια φορά, θα μπορούσε να τα πει όλα με απλά λόγια: πως ήταν γεγονός ότι δεν ήξερε γιατί η Πέγκι είχε αυτοκτονήσει, ότι ειλικρινά δεν μπορούσε να το

εξηγήσει. Αν κατόρθωνε να κάνει τον Κόουλμαν να το πιστέψει, αντί να πιστεύει ότι ο Ρέι τού κρατούσε κρυφό κάποιο στοιχείο ζωτικής σημασίας ή κάποιο μυστικό, τότε... Τότε τι; Το μυαλό του Ρέι αρνήθηκε ν' ασχοληθεί περισσότερο με το πρόβλημα. Αποκοιμήθηκε.